

ως τῶν γιγάρτων, καθολικὴ καὶ μερικῇ, ἀποτελοῦν σοβαρὸν μειονέκτημα διὰ τὴν σταφιδάμπελον, διότι ἀφαιροῦν ἀπ' αὐτὴν τὴν δυνατότητα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ διὰ σπερμάτων καὶ συνεπῶς καταδικάζουν τὴν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ διαιώνισιν αὐτῆς. Ἀπὸ γεωργικῆς ὁμως πλευρᾶς μόνον ἢ μερικὴ πῆρωςις, ἢ ἄγονος ἐμπυρηνία, ἀποτελεῖ μειονέκτημα. Τούναντίον ἢ καθολικὴ τοιαύτη, ἢ ἀμπυρηνία, ἀποτελεῖ πολύτιμον προσὸν διὰ τὴν σταφιδάμπελον, τὸ ὁποῖον δίδει μάλιστα εἰς αὐτὴν ἰδιάζουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ποικιλιῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀμπέλου (VITIS VINIFERA).

Εἶναι ὁμως σταθερὰ ἰδιότης ἢ ἀμπυρηνία τῆς σταφιδάμπελου;

Τὸ γεγονός ὅτι πάντοτε εἰς τὰ ἄνθη τῆς σταφιδάμπελου ἀπαντῶνται αἱ καταβολαὶ τῶν γιγάρτων, αἱ σπερματικαὶ βλάσται, ἱκαναί, ὅταν εὔρεθῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν εὐνοϊκῶν συνθηκῶν, νὰ δώσουν ἄγονα γίγαρτα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ γεγονός ὅτι, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἢ ἐμπυρηνία ἢ ἀμπυρηνία αὐτῆς ἐτέθη, μερικῶς τοῦλάχιστον, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως φυτορμονῶν, ἀποδεικνύουν, ὅτι οὐδέμια σταθερότης ὑπάρχει, ὡς ἐπιστεῦετο μέχρι σήμερον, εἰς τὴν ἀμπυρηνίαν τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος.

Κατόπιν δὲ τούτου καὶ ἡ ὑποστηριζομένη, τελευταίως, ἀποψις, ὅτι ἢ ἀμπυρηνία τῆς κορινθιακῆς εἶναι γενετικῶς σταθερὰ ἰδιότης, ὀφειλομένη μάλιστα εἰς ὁμοζυγωτίαν τοῦ ἀσθενοῦς γόνου τῆς «ἀμπυρηνίας» (Μ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: «Προβλήματα ἐπιλογῆς κατὰ τὴν ἀναμπέλωσιν»—Σταφιδικόν Δελτίον Α.Σ.Ο., τεῦχος 5ον ἔτος 1956 καὶ «Ἐρευνα ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως γιγάρτων εἰς τὴν σταφιδάμπελον»—Νέα Ἀγροτικὴ Ἐπιθεώρησις, τεῦχος 5—5 ἔτος 1958) φαίνεται νὰ μὴν εὐσταθῇ. Διότι, ἂν

πράγματι ἢ σταφιδάμπελος ἦτο γενετικῶς ἀπύρηνος, ἔπρεπε τότε αὕτη, ὡς πολλαπλασιαζομένη μόνον ἀγενῶς, νὰ μὴ ἐμφανίζῃ ποτέ εἰς τὰ ἄνθη αὐτῆς καταβολὰς γιγάρτων καὶ κατ' ἀκολουθίαν, εἰς τὰς ράγας αὐτῆς γίγαρτα. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς γνωστόν, οὐδέποτε συμβαίνει. Πάντοτε εἰς τὰ ἄνθη τῆς σταφιδάμπελου ὑπάρχουν σπερματικαὶ βλάσται, αἱ ὁποῖαι εἴτε μένουν ἀνανάπτυκτοι εἴτε ἐξελίσσονται εἰς καλῶς ἐσχηματισμένα ἄγονα γίγαρτα.

Ἄρα λοιπὸν ἢ σταφιδάμπελος κληρονομικῶς εἶναι ἐμπύρηνος καὶ ὄχι ἀπύρηνος ποικιλία.

Καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἐμπύρηνος δὲν δυναμέθα νὰ ὀμιλῶμεν περὶ ὑπάρξεως, εἰς αὐτὴν, κλῶνων καθαρῶς ἀπυρηνων, διότι τέτοιοι κλῶνοι δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ οὔτε καὶ περὶ γενετικῆς ἐπιλογῆς ὡς μέσου βελτιώσεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐγγενὴς πολλαπλασιασμός—ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς γενετικῆς ἐπιλογῆς—εἶναι ἀδύνατος εἰς τὴν σταφιδάμπελον.

Ἄλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, ὅτι ἢ σταφιδάμπελος, καίτοι ἐμπύρηνος, συμπεριφέρεται, κατὰ κανόνα, ὡς ἀπύρηνος;

Τοῦτο συμβαίνει, διότι εἰς τὴν σταφιδάμπελον, συνεπεῖα ἀποβολῆς τοῦ ἐμβρυοσάκκου, δὲν πραγματοποιεῖται γονιμοποίησις τοῦ ὠκυττάρου ὑπὸ τῆς γύρεως καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν σχηματίζεται ζυγώτης, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐκλείει εἰς τὰ σπερματόφυτα τὰς ἀπαραιτήτους ὁρμόνας διὰ τὸν ἐρεθισμόν καὶ ἐξέλιξιν τῆς σπερματικῆς βλάστης εἰς γίγατρον. Οὕτω αἱ σπερματικαὶ βλάσται τῆς κορινθιακῆς μένουν ἀνανάπτυκτοι (πρακτικὴ ἀμπυρηνία).

Ἡ ἐρμηνεία αὕτη, ἐξηγοῦσα πλῆρως τὴν περίπτωσιν τῆς καθολικῆς πηρώσεως τῶν γιγάρτων τῆς σταφιδάμπελου, δὲν ἐξηγεῖ ὁμως καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς μερικῆς πηρώσεως